

"... Bản báo cáo này cũng tạm ổn rồi."

Chung Vọng nói xong, nhìn về phía cậu bạn ngồi bên cạnh, phát hiện hắn đang thất thần, "Cừ Chiêu, cậu đang nghĩ gì thế?"

Cừ Chiêu lấy lại tinh thần, cười nói: "Không có gì. Chung Vọng, tôi nhớ tôi còn có chút việc, đi trước đây."

"Hả?" Cừ Chiêu cười ôn hòa, như thể tia sắc bén chợt lóe trong đáy mắt chỉ là ảo giác của Chung Vọng, Chung Vọng sửng sốt vài giây, gật đầu, "Thế cậu đi nhanh đi."

Cừ Chiêu rời đi, chỉ còn lại một mình Chung Vọng, trên đường đến căn – tin bỗng bị một người ngăn lại.

"Bạn học, cậu... cậu có thể giúp tôi đưa hộp chocolate này cho bạn học Cừ Chiêu không?"

"..." Chung Vọng thở dài, vươn tay nhận lấy, "Không thành vấn đề."

Nữ sinh bỏ lại một câu cảm ơn rồi chạy đi, Chung Vọng bất đắc dĩ mà lắc đầu, loại chuyện này, anh ta gặp rất lần nhiều rồi.

Cừ Chiêu không được hoan nghênh mới là chuyện lạ.

Hắn có ngoại hình rất đẹp, thân người cao gầy, ngũ

quan tinh xảo, khí chất không có lực công kích, cười rộ lên như ánh mặt trời xinh đẹp, không một cô gái nào có thể chống cự được sức hấp dẫn của hắn. Dù chỉ là một cái bóng vẫn đủ làm người mơ tưởng không ngừng.

Càng đáng sợ là, Cừ Chiêu rất dịu dàng, đối với mỗi người đều ở mức độ vừa phải, không nhiều, cũng không ít, vừa không để cho người khác có cơ hội cũng sẽ không làm họ lúng túng.

Ít nhất trong nhận thức của Chung Vọng, anh ta chưa từng thấy Cừ Chiêu không phải người tốt.

Trước kia Chung Vọng ở thời kỳ nổi loạn, có nghiên cứu các cô gái bây giờ thích mẫu hình bạn trai như nào. Anh ta đọc mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình đang thịnh hành và đưa ra kết luận, con gái thích bạn trai đối với người khác mặt lạnh như băng còn đối với bản thân thì quan tâm đủ mọi phương diện.

Cừ Chiêu không phải.

Nhưng còn được hoan nghênh hơn cả tổng tài bá đạo trong truyện.

Mọi người đều tin tưởng rằng, Cừ Chiêu có thể dịu dàng với người bình thường thì sẽ càng cẩn thận tỉ mỉ với nửa kia của mình.

Huống chi, Cừ Chiêu còn rất đẹp trai.

Khi có cả sắc đẹp và dịu dàng, mỗi mục tiêu đều có thể tự mình hoàn thành.

Nhưng càng là người dịu dàng đẹp trai, càng kén chọn đối tượng.

Chung Vọng chưa từng thấy Cừ Chiêu nảy ra hứng thú với nữ giới... nam giới cũng không có.

Cừ Chiêu người này, ai có thể bắt lấy, Chung Vọng không thể tưởng tượng nổi.

"Người hiện tại à." Anh ta áng chừng chocolate trong bàn tay, không biết nói sao.

...

Từ đường quốc lộ Cừ Chiêu rẽ trái đi vào khu rừng nhỏ, cây nhãn lồng tỏa hương ngào ngạt, trồng hai bên đường, hắt đi thông thả, như đang tản bộ, mấy vệt sáng tối lướt qua mặt hắt, lúc sáng lúc tối, ấm áp lại khô ráo.

Nhưng nếu Chung Vọng ở đây thì sẽ phát hiện lúc này bước chân của Cừ Chiêu nhanh hơn thường ngày.

Khu rừng nhỏ diện tích không lớn, Cừ Chiêu chân dài, đi hai phút đã đi ra đường chính.

Cừ Chiêu đứng ở đầu đường, nghiêng người nhường

cô gái muốn đi qua, cô gái chỉ liếc hắt một cái rồi không dám nhìn tiếp, cô gái cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu, "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Cừ Chiêu cười một tiếng, còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Giọng quá dễ nghe, cô gái nghe xong tai ửng hồng, cô gái bước nhanh đi vào rừng cây nhỏ, vừa quay đầu lại liền ngẩn người.

Đâu còn bóng dáng Cừ Chiêu?

Sau khi cô gái kia chạy đi, nét dịu dàng trên gương mặt Cừ Chiêu nhanh chóng biến mất, ánh mắt lạnh lùng và khí chất thay đổi, hắn nâng tay xoa xoa giữa trán, tay hạ xuống, lại là một gương mặt hiền lành vô hại.

Tiếp đó, hắn quay đầu nhìn, như mong muốn thấy được bóng lưng mảnh khảnh kia.

Ba năm không gặp, chỉ dựa vào bóng lưng hắn đã có thể nhận ra, cũng chỉ có cô.

Ngày hè nóng bức, cô cùng một nữ sinh đi trong vườn trường, trên người mặc bộ đồ mát mẻ, áo T – shirt to rộng cũng không lộ vẻ mập mạp, hai chân thon dài lộ ra ngoài.

Hình như tóc cô ngắn đi, vừa qua khỏi bả vai.

Cừ Chiêu nhớ cô từng nói, cô thích tóc dài.

Dễ thay đổi. Hắc hừ lạnh một tiếng, đi theo.

Cừ Chiêu vẫn duy trì khoảng cách tầm mười mét với hai cô gái đằng trước, người tới người lui, hai cô ấy sẽ không phát hiện đằng sau có người đi theo.

Cô đang cười, đường cong sống mũi thanh tú cao thẳng, tóc vén sau hai tai, mềm mại đáng yêu.

Cừ Chiêu nheo mắt, đến gần một chút. Hắc nghe thấy bên tai có tiếng gió, có tiếng cười, có tiếng nói chuyện, có tiếng bước chân... Nhưng không có âm thanh nào dễ nghe hơn cô.

Giọng cô không ngọt không ngấy, khi nói nhấn rõ từng từ, không nhanh không chậm, như đang kể chuyện, đều đều mà không gây nhàm chán.

Người khác đều nói Cừ Chiêu cực kỳ dịu dàng.

Bọn họ không biết, Cừ Chiêu dịu dàng là học từ cô.

Cô là người hoàn hảo nhất Cừ Chiêu từng gặp.

Nhưng trên đời vốn không có sinh vật hay xác chết nào hoàn hảo cả.

"Tuế Hòa."

Cừ Chiêu mở miệng gọi, cô quay đầu lại.

— — — —

Chú ý, đây không phải câu chuyện yêu thầm.

Quyển sách này có hai góc nhìn.

Trước kia, bởi vì Cừ Chiêu ăn uống không đầy đủ chất dinh dưỡng nên chiều cao chỉ hơn 1m5, nếu đứng giữa đám người thì sẽ chẳng ai nhìn thấy hắn cả. Lần nào vào tiết thể dục hắn cũng đứng hàng đầu tiên vì thấp bé nhất.

Khi Cừ Chiêu đi trên đường luôn có thói quen cúi thấp đầu. Hắn như thế cũng sẽ không nhặt được tiền mà chỉ thấy đôi giày vải cũ kĩ bị mài rách của hắn.

Đây là cha nuôi hắn nhặt trong thùng rác đưa cho hắn.

Khi đôi giày này được đặt trước mặt Cừ Chiêu, nó rất mới. Nhưng dù mới đến đâu cũng sẽ có ngày cũ. Hơn nữa dù Cừ Chiêu không cao lên, size giày cũng khó tránh khỏi tăng lên.

Mũi giày rất nhanh bị chọc thủng.

Hắn không nói, cha nuôi sẽ không biết... Nhưng dù biết cũng sẽ không tỏ vẻ gì.

Mỗi lần như thế, trong lòng Cừ Chiêu lại dâng lên cảm

xúc kỳ lạ khó hiểu.

Giày của người khác luôn sạch sẽ. Có lẽ hôm nay bọn họ bởi vì đá bóng mà làm bẩn giày, nhưng tới ngày hôm sau, trên chân họ sẽ là một đôi giày khác mới tinh, chạy nhanh trên sân cỏ, tung tăng nhảy nhót.

Cừ Chiêu không được như vậy.

Hắn không có giày để đổi. Cũng không có bạn bè cùng hò reo.

Tất cả mọi người đều biết hắn là con trai nhà bán phế liệu, không ai muốn chơi với hắn.

Bọn họ ghét bỏ hắn, nói trên người hắn có mùi rác rưởi, nói tính cách hắn quá kỳ quặc, nói hắn không xứng làm bạn với bọn họ.

Giống như hắn chính là rác rưởi vậy.

Ban đầu Cừ Chiêu còn nỗ lực thay đổi tình trạng này.

Mỗi ngày hắn đều tắm rửa hai lần, cho dù như vậy sẽ bị cha nuôi hắn tay đấm chân đá, hắn cũng vẫn kiên trì; hắn gặp người sẽ cười, khuôn mặt vàng vọt nấn, khóe miệng cười như nứt ra, trong gương hắn cười đến chảy cả nước mắt.

Nhưng vẫn không xứng.

Sau đó Cừ Chiêu hiểu ra. Không xứng chính là không xứng, không bởi vì hắn một ngày tắm hai lần mà thay đổi, không bởi vì hắn mặt mày hớn hờ mà thay đổi, không xứng chính là thân phận.

Hắn học ở Gia Vinh, là dựa vào chính sách quy hoạch đất đai cho phép. Không cần phải trả tiền học phí cao ngất, dễ dàng ghi danh, nếu không cha nuôi hắn cũng sẽ không để hắn đi học.

Nhưng nào có giáo dục công bằng, lại càng không có cách đối xử công bằng.

Ở Gia Vinh, không thiếu nhất chính là con nhà giàu có. Nơi này thiếu, là như hắn, không được tôn trọng, không được yêu thích, không được công nhận, là loại người thấp kém.

Trên lớp, bởi vì hắn bị gọi tên đứng dậy không dám lên tiếng mà bị giáo viên chửi rửa..."Sau này cậu có thể có tiền đồ gì cơ chứ? Giống cha cậu đi nhặt ve chai à?"

Những lời này khiến mọi người cười vang không dưới mười lần, nhưng nghe hoài không chán.

Tuế Hòa xuất hiện vào đúng lúc này.

Khi tất cả mọi người đều đang cười, Tuế Hòa giơ lên tay, nói: "Cô giáo, em sẽ trả lời câu hỏi này."

Cừ Chiêu trộm nhìn sang, cô đang cười, nhưng hắn chỉ

có thể phân biệt khái niệm giấu cột và hòa nhã.

So với đồng phục dúm dỏ của hấn, bộ đồng phục trên người Tuế Hòa sạch sẽ, phẳng phiu, thậm chí trắng đến mức có thể nhìn xuyên thấy làn da như của em bé mới sinh, bởi vì áo ngắn tay nên lúc giơ tay mà trượt đến bả vai, cánh tay kia nồn nà mảnh mai, giống khuôn mặt cô dễ thu hút ánh nhìn của người khác.

Cừ Chiêu biết cô, là kẻ có tiền mới chuyển đến. Tên rất đặc biệt, gọi Tuế Hòa.

Tuế Hòa vừa chuyển tới đã được mọi người hoan nghênh, mối quan hệ với người khác vô cùng tốt. Mấy ngày học chung, thấy rõ cô là con nhà gia giáo, nụ cười đẹp, giọng nói ngọt, không ai không thích cô.

Bao gồm cả giáo viên, nhưng trừ Cừ Chiêu.

"Vậy để Tuế Hòa trả lời đi," Trên bục giảng, giáo viên thay đổi sắc mặt nhanh chóng, bà ta chuyển đối tượng, "Cừ Chiêu, cậu chăm chú nghe cho tôi, nếu không đừng trách tôi dạy dỗ cậu!"

Để Tuế Hòa trả lời xong, trong lòng bà ta hài lòng hiện lên cả đuôi lông mày, bà ta bảo Tuế Hòa ngồi xuống, liếc mắt thấy Cừ Chiêu có động tĩnh, lập tức lớn tiếng quát: "Tôi cho phép cậu ngồi xuống à? Đứng yên đến lúc tan học cho tôi!"

Cừ Chiêu cúi đầu càng thấp.

"Chờ một chút," Bà ta nói tiếp, "Cậu đi xuống cuối lớp, đừng làm ảnh hưởng đến bạn học khác."

Đáy mắt Cừ Chiêu vừa dấy lên hy vọng bỗng tan thành mây khói.

Hắn cầm sách vở, từ bàn đầu tiên chuyển xuống bàn cuối cùng, cúi mắt liếc, thấy Tuế Hòa đang nhìn hắn, nở nụ cười đẹp đến chói mắt.

Cừ Chiêu rũ mắt không nhìn, chán ghét cô càng tăng thêm.

Làm bộ làm tịch thì thôi đi, lại còn xen vào chuyện của người khác.

Những người thích Tuế Hòa, đều bị mù. Cừ Chiêu khoái trá nghĩ.

Mà người làm Cừ Chiêu chán ghét, sau khi kết thúc giờ học, đi tới trước mặt hắn.

"Cừ Chiêu, sau này có vấn đề gì không hiểu, cậu có thể đến hỏi tớ."

Trong lòng Cừ Chiêu phẳng lặng như tờ, lạnh như hầm băng, nhưng đôi mắt lại mở to ngạc nhiên, sáng ngời, "Thật sự có thể chứ? Cậu đồng ý dạy tớ?"

Hắn nhìn qua rất khẩn trương, hai tay bất giác xoa xoa

lòng bàn tay đỏ mồ hôi, bả vai nhỏ gầy run nhè nhẹ.

Tuế Hòa xúc động, vỗ vỗ tay hấn, cảm giác đầu tiên chính là gầy trơ xương, cô trấn an nói: "Cậu đừng khăn trương, tớ thật sự đồng ý dạy cậu."

Cừ Chiêu bình tĩnh thu lại cánh tay bị Tuế Hòa vỗ, che kín mặt, lúc nói chuyện giọng nghẹn ngào: "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo."

Dối trá cực kì. Cừ Chiêu nghĩ thầm.

Dùng tay che biểu cảm, không phải vì vui vẻ đến nỗi bật khóc, mà là âm trầm lạnh nhạt.

Đương nhiên, hấn càng dối trá hơn.

Cừ Chiêu cũng không phủ nhận.

— — — —

Nam chính nội tâm rất âm u, là thật sự thật sự thật sự thật âm u.

Tôi thích loại này, tôi biến thái như vậy khó mà giữ nguyên câu chuyện lâu ngày sinh tình.

Vốn không phải kể đan xen, chỉ là kể lại chút chuyện trước kia rồi sẽ nối tiếp chương 1, rất nhanh thôi, sẽ

không lâu đâu.

Còn có, câu chuyện này có vẻ rất đáng buồn, nhưng tôi thích, đối với tôi mà nói đây cũng là thử thách.

Vì vậy hy vọng mọi người thích thì phải bình luận nhiều vào, hắc hắc hắc, tăng bốc nhiều để tôi có chút động lực, ha ha.

Cừ Chiêu cũng không biết từ khi nào bản thân hắn bắt đầu có thói quen đeo mặt nạ da người.

Nhưng hắn biết người giàu thích nhìn người nghèo đội ơn bọn họ.

Thế nên hắn sẽ bày vẻ mặt này ra cho người muốn xem, để bọn họ sinh ra lòng đồng cảm với hắn, nhìn không được vươn tay giúp đỡ hắn.

Lấy thân phận của người khác ra để coi thường rồi làm ra hành động tự cho mình là đúng, chỉ vì cái bộ mặt cao cao tại thượng và vẻ thương xót đối trá kia của bọn họ Cừ Chiêu nhìn thực sự buồn cười.

Thế giới vốn không phân biệt thiện ác, nếu có chẳng qua chỉ là mỗi người dùng phán đoán của bản thân đưa ra lựa chọn.

Việc đeo mặt nạ đi trào phúng thế giới rộng lớn này, hắn rất thích thú, thậm chí hưởng thụ loại khoái cảm

này...

Lợi dụng *giá trị quan* (1) của người khác để đạt được kết quả mình muốn.

(1) *Giá trị quan*: *Cái nhìn và đánh giá tổng thể của một người đối với tầm quan trọng, ý nghĩa của sự vật khách quan chung quanh (bao gồm con người, sự vật sự việc).*

Đây là Cừ Chiêu.

Cho nên, khi đối mặt với Tuế Hòa nói có muốn cùng cô ra ngoài chơi cuối tuần không, hấn gật đầu.

Hấn muốn nhìn xem, gương mặt thật của Tuế Hòa là như nào.

Đúng vậy, Cừ Chiêu chỉ không tin Tuế Hòa thực sự là loại người làm việc gì cũng hoàn hảo.

Với hấn mà nói, hấn coi thường loại người như Tuế Hòa nhất.

Nhìn hấn đáng thương liền chủ động tiếp cận hấn, tự cho là thông minh muốn cứu rỗi hấn, tràn đầy lòng đồng cảm, vầng sáng thánh mẫu tỏa xung quanh, tự mình cảm động chính mình... Hành động của cô như vậy, vừa đối xử tốt với người khác vừa nói rõ quan hệ giữa hai người... Cô là người ban ơn, còn người kia là người nhận ân huệ.

Cô chú định là người trên đầu kẻ khác.

Người ban ơn tất nhiên sẽ luôn đúng lý hợp tình hơn người nhận ơn. Đây là lẽ thường không thể chối cãi, trong lòng Cừ Chiêu hiểu rõ.

Nhưng hắn không thích lại tin tưởng tuyệt đối rằng, người có tính cách như Tuế Hòa, không thể tồn tại.

Hắn đã sớm tuyệt vọng với xã hội cá lớn nuốt cá bé này.

*

Cừ Chiêu và Tuế Hòa hẹn gặp trước cổng công viên 3 giờ rưỡi chiều.

Vì giả vờ mình rất để ý, Cừ Chiêu chọn đến sớm, chỉ để cho Tuế Hòa thấp thỏm không yên lại quý trọng chờ mong lần đi chơi ẩn tượng này.

Trước khi ra cửa, Cừ Chiêu lục tung tủ đồ nhưng không tìm được bộ quần áo có thể mặc, hắn mất hứng ngồi trên ghế, sức nhớ, hắn cần gì phải tốn tâm tư vì Tuế Hòa?

Hắn chẳng qua chỉ muốn xé nát gương mặt thật của cô rồi lợi dụng hết mức lòng đồng cảm của cô một lần mà thôi.

Nếu vì cô chú trọng vẻ ngoài, vậy chẳng phải đúng như mong muốn của cô sao?

Vì thế khi Cừ Chiêu xuất hiện ở công viên, trên người mặc bộ đồng phục.

Đây có thể là bộ quần áo hần cân nhắc và dụng tâm mặc nhất.

Chỉ là không nghĩ đến Tuế Hòa đã tới rồi.

Cừ Chiêu đứng dưới tán cây đa, bóng râm cản trở ánh mặt trời làm tinh thần và thể xác con người thả lỏng, hần mặt không biểu cảm nhìn về phía cổng công viên, nơi đó có Tuế Hòa. Tuế Hòa đang ngồi xổm, làn váy màu trắng chạm đất nhưng lại hồn nhiên không biết.

Bởi vì cô đang chuyên tâm cho mèo hoang ăn giảm bông.

Lúc này mặt trời không chói chang bằng giữa trưa, nhưng cả người Tuế Hòa như phát ra ánh sáng màu vàng.

Cô hơi mỉm cười, cực kỳ cuốn hút, nhưng Cừ Chiêu không cười. Hần đi tới, trong lòng vẫn là hai từ kia, đối trá.

"Cậu tới rồi!"

Cho ăn hết giảm bông, Tuế Hòa lơ đãng quay đầu liền

thấy Cừ Chiêu, cô đứng dậy, làn váy bị gió thổi qua tạo thành đường cong. Cừ Chiêu không thấy được gì cả, nhưng trong đầu hần lại nghĩ, Tuế Hòa có thể mặc quần lót cũng là màu trắng không.

Đáy lòng hoạt động phong phú nhưng không quên đeo mặt nạ.

Cừ Chiêu ngại ngùng mà cúi đầu cười: "Rất xin lỗi, tôi đến muộn."

"Là tới đến sớm quá," Tuế Hòa quan tâm nói, "Cậu khát không? Bên kia có quán bán nước."

"Nhưng tôi..." Cừ Chiêu sờ sờ túi tiền, bên trong chỉ có năm mươi đồng, là toàn bộ tài sản của hần.

Mua nước, sẽ không đủ tiền mua vé vào cửa công viên giải trí.

Cừ Chiêu không nói tiếp, thần kinh nhạy cảm lại bắt đầu phát tác, Tuế Hòa này nhất định là cố ý, để tiện cho kế tiếp cô biểu hiện mình hào phóng.

Tuế Hòa làm bộ không thấy động tác của hần, cô cầm lấy tay Cừ Chiêu, "Tớ đã muốn đến công viên giải trí từ lâu nhưng vẫn luôn không có ai đi cùng. Vì để cảm ơn cậu đi cùng tớ, tớ mời cậu uống nước được không?"

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hần.

Cô quen biết nhiều người như vậy, sao có thể không ai đi cùng?

Thật là lời nói dối sứt sẹo.

Cừ Chiêu mắt nhìn tay mình bị Tuế Hòa dắt đi, tay cô mềm như bông, ai nhìn vào cũng biết là tiểu thư được chiều chuộng từ bé, tất cả các việc nặng đều cách xa cuộc sống của cô.

Hắn theo bản năng nắm chặt tay, "Vậy thì lần sau tôi sẽ mời cậu."

"Được!"

Tuế Hòa không từ chối, thoải mái hào phóng, làm Cừ Chiêu nhin không được nhìn cô thêm vài lần.

Cô đeo mặt nạ ít nhất cũng phải chín lớp, Cừ Chiêu nghĩ.

...

Mua một chiếc vé vào cửa, túi tiền của Cừ Chiêu hết nhẵn.

Hắn siết chặt vé vào cửa trong lòng bàn tay, một tay khác để Tuế Hòa dắt đi, sớm đã đổ mồ hôi nóng.

Hai người giống như đang phân cao thấp, không ai có ý định buông tay ra.

Cuối cùng vẫn là Cừ Chiêu không chịu nổi, hắn quy kết thất bại lần này của mình là do bị người mình ghét cầm tay, thật sự không thoải mái.

Hắn tự nhiên mà buông tay lấy ra chai nước trong túi nilon, vặn nắp một chai nước mới cho Tuế Hòa và cho bản thân một chai khác.

"Hôm nay thật nóng."

"Đúng vậy." Tuế Hòa dùng tay phẩy phẩy, quạt gió, "Cậu muốn chơi trò nào trước?"

Năm mươi đồng có thể chơi năm trò bất kỳ trong công viên giải trí.

Cừ Chiêu liếc váy Tuế Hòa chỉ dài tới giữa đùi, nói: "Muốn chơi trò đĩa bay không?"

Đôi mắt hồn nhiên vô tội.

— — — —

Giai đoạn này, Cừ Chiêu chỉ bị bệnh cấp độ hai, hoàn toàn không phải biến thái.

Nhưng dù sao cũng là bệnh, từ kháng cự đến chữa khỏi, sắp tới sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Nói hắn biến thái, không bằng nói bệnh kiều hơi nhiều,

*nội tâm vắn vẹo, *bộp, quỳ xuống*.*

Tuế Hòa nghe vậy sửng sốt, cô quay đầu nhìn về phía thiết bị khổng lồ xoay tròn 360° kia, bất giác nuốt nước bọt.

"Sợ à?" Cừ Chiêu như thể sợ mình vừa lỡ lời, vội sửa miệng, "Chúng ta chơi trò khác đi."

Tuế Hòa nghĩ nghĩ, "Không sao. Cậu muốn chơi, tớ sẽ chơi cùng cậu."

Cừ Chiêu hơi nhăn mày, lại rất nhanh dẫn ra, hắc cười: "Chúng ta sẽ chơi trò này trước."

Nếu cô thích thể hiện, thế thì hắc sẽ chờ xem trò cười.

Phía trước bọn họ còn có một đoàn người rất dài, Tuế Hòa cùng Cừ Chiêu đi đến cuối hàng, ăn ý không ngẩng đầu nhìn độ cong đĩa bay văng ra, nhưng vẫn không tránh khỏi nghe thấy tiếng thét chói tai nhức óc.

Tuế Hòa hít sâu một hơi, tim đập cực nhanh, cô hơi nghiêng đầu nói với Cừ Chiêu: "Lát nữa cậu không cần phải sợ đâu, cứ lớn tiếng hét, không sao cả."

Cừ Chiêu thản nhiên nhìn cô căng thẳng đến nổi hai bên thái dương mướt mồ hôi, cong môi cười lạnh, ngữ khí mềm nhẹ, "Ừ."

Đợi mười phút nữa mới đến lượt bọn họ.

Tuế Hòa chọn chỗ ngồi, Cừ Chiêu ngồi bên trái cô, bên phải cô là một cậu bạn nam lạ.

Cừ Chiêu nhịn không được lại nhìn váy cô lần nữa, bởi vì ngồi xuống mà làn váy co lên, bởi vì ánh nắng chói chang mà hai đùi sáng lên...

Hắn dựa vào lưng ghế, nhìn thấy cậu bạn nam ngồi bên cạnh cô cũng đang nhìn chỗ đó.

Chắc chắn Tuế Hòa cố ý, làm gì có người nào sẽ mặc váy tới công viên giải trí. Cừ Chiêu nhắm mắt lại, hắn hơi đau đầu, nhất định là bị say nắng.

Mãi đến khi thanh an toàn được nhân viên hạ xuống, Cừ Chiêu mới cảm thấy cơn đau đầu dần dần giảm bớt một chút.

Bởi vì thanh chắn an toàn đã đè váy xuống.

Chơi một lần đĩa bay, kéo dài một phút.

Một phút này, Cừ Chiêu chỉ hơi nhắm mắt chịu đựng cơn gió lớn lướt qua, không nói một lời.

So với hắn bình tĩnh, Tuế Hòa lại bị dọa choáng váng, cảm giác dạ dày cồn cào muốn nôn mửa, cô không thét chói tai, nhưng khi đĩa bay dừng hẳn thì cả hai chân cô như nhũn ra, mặt trắng bệch dọa người.

Cừ Chiêu đi đến cạnh cô nhưng không chạm vào mà là khom lưng ghé sát bên tai cô, hơi thở hòa lẫn với mùi hương trên người cô, hình như có mùi kim quất thảo mộc. Hắn sát lại gần hơn, dùng giọng điệu cẩn thận hỏi: "Cậu ổn không?"

Tuế Hòa xua tay, che ngực, hít sâu một hơi, giọng yếu ớt: "Tớ không sao."

"Thế thì chúng ta đi chơi thuyền hải tặc đi," Cừ Chiêu chỉ đằng sau cô, ánh mắt toát lên mong mỏi, "Lần đầu tiên tớ tới công viên giải trí, rất muốn chơi tất cả các trò một lần."

Tuế Hòa liếc mòng nuốt nước sôi xuống cổ họng, "Chúng ta đi chơi thuyền hải tặc."

"Được!" Cừ Chiêu chỉ kém không nhảy căng lên tỏ vẻ mình sung sướng.

Ngồi thuyền hải tặc không khó chịu như đĩa bay, nhưng liên tục xoay đưa trên không trung, Tuế Hòa muốn dừng một chút cũng không được.

Cô không từ chối bởi vì cô rất sợ Cừ Chiêu sẽ thất vọng.

Không có bạn chơi cùng, bị mọi người xa lánh, quái gở âm trầm... Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Nếu cô đã chủ động đến gần hắn thì

không thể xoay người rời đi, bằng không điều này còn gây tổn thương người hơn cả lạnh nhạt ngay từ ban đầu.

May mắn sau khi chơi thuyền hải tặc, Cừ Chiêu chọn chơi trò xe đụng.

Hiện tại Tuế Hòa chỉ cần không chơi trò trên không thì trò gì cô cũng có thể thích ứng.

Trò xe đụng là hình thức một người điều khiển, khống chế tốt phanh và vô - lăng là được. Không biết có phải Tuế Hòa ảo giác không, cô cảm thấy Cừ Chiêu luôn lái quanh xe cô, không ngừng va chạm làm cô choáng váng đầu óc.

Nhưng Cừ Chiêu cười rất vui vẻ.

Hắn nhất định là đang cùng cô chơi, chẳng qua không kiểm soát được độ mạnh yếu mà thôi.

Tuế Hòa cắn răng, quyết định chịu đựng.

Sau khi chơi xe đụng, Cừ Chiêu chọn tàu lượn siêu tốc.

Tuế Hòa: "..."

Từ trên tàu lượn siêu tốc xuống, Tuế Hòa tìm ghế đá ngồi, uống hết một chai nước, ngược mắt đối mặt với Cừ Chiêu nói: "Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi."

Lại tiếp tục cô sẽ nôn mất.

Rốt cuộc không chịu nổi. Cừ Chiêu cúi đầu che dấu ánh mắt đắc ý của mình, hấn ra vẻ ủ rũ mà ngồi xuống cạnh Tuế Hòa, không quá xa cũng không quá gần, giữa hai người còn có thể nhét thêm một người nữa.

Hắn nói: "Xin lỗi. Tôi chưa từng tới công viên giải trí, nhìn cái gì cũng mới lạ mà quên nghĩ đến cảm nhận của cậu."

"Không đúng, không đúng, không liên quan đến cậu, là do tớ quá yếu." Vì để tăng độ thuyết phục trong lời nói của mình, cô nói, "Cậu xem cậu không hề gì cả."

Đã như vậy rồi còn muốn quy kết vấn đề là do bản thân sao?

Tốt vậy à. Cừ Chiêu cười.

Khi Cừ Chiêu cười lộ ra hàm răng trắng, nhưng suy dinh dưỡng nên gương mặt hắn nhìn rất hốc hác, bỏ qua điểm này, hắn có đường nét thanh tú, diện mạo thượng đẳng.

"Tuế Hòa, cậu thật tốt."

Tuế Hòa nhìn hắn, sắc mặt xanh xao vàng vọt, thậm chí không cao bằng cô, người nhỏ con, đối mặt với người khác sẽ cẩn thận dè dặt, cười rộ lên lại làm người ta tiếc thương và đau lòng.

Cô lắc đầu: "Cậu càng xứng đáng được tốt hơn."

Trong lòng cảm thán, ai có thể nghĩ đến mười bốn năm sau, hần nhỏ bé yếu ớt như vậy sẽ biến thành tội phạm giết người đây?

Không ai ngờ tới.

Cho nên, không người nào có thể may mắn thoát khỏi.

— — — —

*Mùi dầu gội của Tuế Hòa, tôi chém đó, linh cảm đến từ Hermes Le Jardin de Monsieur Li, tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng thích mùi đó. *Cảm giác sẽ không ai chống cự được mùi hương này, ưỡn ngực.**

Còn có, Tuế Hòa, cô tỉnh ra chưa! Hần đang diễn kịch đó! Chạy ngay đi!!!

*Chọn một cái, trọng sinh hay là xuyên không *tôi thật sự rất thích loại chấp niệm này.**

Vào một ngày nào đó của mười bốn năm sau, Tuế Hòa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lần ngoài ý muốn đó làm cả thể xác và tinh thần cô

mỏi mệt, mỏi mệt làm cô chỉ muốn ngủ một giấc, rồi bỗng quay về tới mười bốn năm trước.

Về tới năm Cừ Chiêu vẫn còn là cậu bé bình thường yếu ớt.

Tuế Hòa luôn cảm thấy ông trời sắp xếp mang cô trở về là có mục đích, mục đích là để cô ngăn cản Cừ Chiêu sa vào con đường tội ác.

Bởi vì người cuối cùng cô nhìn thấy ở đời trước, chính là Cừ Chiêu.

Trở về ngày đầu tiên, Tuế Hòa đã suy nghĩ nguyên nhân Cừ Chiêu đi vào con đường sai trái này.

Nếu nói những cái tên tử vong bị Cừ Chiêu xếp vào danh sách giết hại đều là những người từng xem thường hắn, thế thì vì sao cô, người chưa từng gặp Cừ Chiêu lại bị theo dõi?

Như đi vào ngõ cụt cũng không thể đi ra, Tuế Hòa rất khó hiểu chuyện này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định đơn giản hóa mọi chuyện, quy kết xui xẻo là do chính mình năm đó khoanh tay đứng nhìn... Nói đúng ra, khi ấy cô vốn không hề chú ý đến người tên Cừ Chiêu.

Gia đình Tuế Hòa hạnh phúc, cha mẹ nông thắm, còn có một người anh trai chiều chuộng thương yêu cô,

cuộc sống luôn hướng về ánh mặt trời. Loại người luôn sống trong bóng tối như Cừ Chiêu, không phải cô chưa từng muốn thấy mà là bọn họ không cho phép cô nhìn.

Hiện tại sống lại một đời, Tuế Hòa như được trao sứ mệnh, cùng lúc đó ý thức được phải bảo vệ mạng sống của bản thân. Dù thế nào cô cũng muốn tranh thủ hết sức mình khi giá trị quan của Cừ Chiêu còn chưa thành hình, đối tốt với Cừ Chiêu, dẫn hắn đi trên con đường ngay thẳng.

Nếu một chút tốt không đủ, vậy thì gấp bội.

*

Còn một trò chơi cuối cùng, Cừ Chiêu chọn vòng đu quay khổng lồ.

Tuế Hòa nhìn chăm chăm khoang nằm trên đỉnh của chiếc đu quay, tảng đá trong lòng buông xuống, cô nói: "Chúng ta đi ngồi đu quay nào."

Đu quay xoay một vòng hết nửa tiếng, nhưng xếp hàng cũng gần bằng thời gian đó.

Đến khi Tuế Hòa và Cừ Chiêu ngồi vào một khoang dành cho hai người, chân trời đã tràn ra sắc màu ấm.

Đu quay bắt đầu vận hành, trừ lúc khởi động thì hơi hoảng sợ, sau đó luôn duy trì tốc độ thông thả ổn định.

Tuế Hòa bò đến bên cửa sổ, nhìn ánh sáng màu cam nơi xa, "Thật đẹp."

Cừ Chiêu nói hắn chưa từng tới công viên giải trí, thật ra cho dù Tuế Hòa đã trải qua hai đời thì hôm nay cũng là lần đầu tiên tới.

Khi còn nhỏ cô chỉ đi theo anh trai đến khu vui chơi giải trí trong nhà, trong mắt cha mẹ cô, mấy nơi như này luôn tràn ngập nguy hiểm, cô không có cơ hội bước vào.

Cừ Chiêu ngồi lưng thẳng tắp, giống như đang cùng Tuế Hòa nhìn đám mây cuối chân trời, nhưng thật ra là đang quan sát Tuế Hòa.

Ánh nắng dịu nhẹ in dấu ấm áp lên gương mặt cô, đôi đồng tử của cô sáng lên như ngọn lửa, lông mi nhỏ dài, rủ bóng xuống mí mắt và sống mũi.

Nhất định là môi cô làm bằng cánh hoa hồng, nếu không sao hắn có thể ngửi thấy mùi thơm từ cô chứ?

Ánh mắt Cừ Chiêu không gợn sóng, trong lòng lại cảm khái ông trời bất công.

Dựa vào đâu ông trời muốn đưa hết mọi thứ tốt đẹp cho một người?

Tốt đẹp làm hắn không khỏi hoài nghi, tốt đẹp làm hắn muốn phá hủy bóp nát.

"Tuế Hòa," Hấn nghe thấy giọng nói cực kỳ mát mẻ,
"Cậu không chê tôi sao?"

Giống những người khác vậy, cảm thấy hấn là rác rưởi.

Tuế Hòa còn đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ,
dường như không hiểu câu hỏi của hấn: "Sao phải ghét bỏ?"

"Không phải ghét bỏ, vậy, cậu đang thương hại tôi?"

Cừ Chiêu không phải người sẽ nói ra nghi hoặc trước
mặt người ngoài, rất hiếm khi hấn sẽ thẳng thắn giống
hiện tại.

Dáng vẻ yếu ớt miễn cảm này khiến Cừ Chiêu rất khinh
bỉ chính mình, trước kia là vậy, hiện tại càng là vậy, nói
xong hấn liền hối hận. Nghĩ thầm nếu lát nữa Tuế Hòa
thừa nhận đúng là đang thương hại hấn, thế thì hấn sẽ
dựa vào điều này để lấy được lòng đồng cảm từ cô...
sở trường giỏi nhất của hấn là làm loại chuyện này.

Cừ Chiêu nghĩ, tất cả tình huống bột phát lúc này là do
quang cảnh kỳ lạ.

Có lẽ quang cảnh này có thể mê hoặc lòng người.

Cừ Chiêu nói quang cảnh không phải cảnh vật bên
ngoài vòng đu quay, mà là Tuế Hòa.

Cô càng lóa mắt hơn cảnh vật.

Tuế Hòa quay đầu nhìn hấn, mỉm cười: "Cậu có điểm nào đáng để tớ thương hại sao?"

Cừ Chiêu ngơ ngác.

Rốt cuộc đuôi cáo cũng muốn lộ ra rồi, phải không?

Nghĩ như vậy, nhưng lại nghe Tuế Hòa nói tiếp là: "Thật ra, nốt giới hạn của bản thân trong lòng, không phải ai khác mà là chính mình. Chỉ khi cậu cảm thấy cậu đáng thương, cậu mới thật sự đáng thương, nếu không người khác nói cái gì cũng không đúng. Cậu chỉ cần biết rằng, tớ đối tốt với cậu, không phải bởi vì bố thí, cũng không phải bởi vì đồng cảm."

Nói tới đây, Tuế Hòa không nói nữa.

Trong lòng cô bổ sung, "Tớ chỉ vì chính bản thân tớ."

Cừ Chiêu yên lặng nhìn cô, lẩm bẩm nói: "Nhưng thế giới này không có bữa cơm trưa miễn phí."

"Cừ Chiêu, thế giới này rất lớn." Tuế Hòa lại cười, xa xa ánh sáng màu cam xuyên qua tầng mây, sắc màu xuyên thấu cửa sổ, tất cả tập trung trên khóe miệng cô, "Không chắc chắn được chuyện gì cả."

Chẳng hạn như hấn của kiếp trước trở thành tội phạm giết người, chẳng hạn như cô của hiện tại đến từ

tương lai.

Bữa cơm trưa miễn phí có là gì?

Cừ Chiêu đột nhiên cảm thấy Tuế Hòa không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Cô nhìn qua điệu dàng mềm mại, ngoan ngoãn nghe lời, người thưởng thức người yêu thích, nhưng trên thực tế lòng cô sáng như gương, chuyện đối đãi coi trọng ai đều kiên định hơn những người khác.

Dường như mọi thứ trở nên chơi thật vui.

Dưới lớp mặt nạ Cừ Chiêu nghiền ngẫm cười, trên lớp mặt nạ Cừ Chiêu lại cảm kích háo hức tới chấn động, hắn dùng sức gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Khoang xe của bọn họ đã lên đến điểm cao nhất, phong cảnh rất đẹp, đúng lúc hoàng hôn buông xuống.

Xa xa lộng lẫy xinh đẹp đưa tới trước tầm mắt.

"Cho nên."

Tuế Hòa nắm tay Cừ Chiêu, trong nháy mắt đó bọn họ như xuyên qua thời không, Cừ Chiêu 13 tuổi, Tuế Hòa 26 tuổi.

"Cừ Chiêu, tớ tớ giúp cậu, được không?" Tuế Hòa hỏi.

Tớ tớ giúp cậu có được cuộc sống tốt đẹp hơn.

Mong cậu đừng biến thành tội phạm giết người.

— — — —

Đừng để ý quá nhiều vào vấn đề trọng sinh.

Nữ chính trọng sinh gặp được nam chính, một, không chạy trốn, hai, không lấy lòng, chỉ muốn thay đổi, có thể nói là đang chơi trò nuôi dưỡng nhân vật phản diện đi.

*Trọng sinh chỉ vì nam nữ chính có cơ hội tiếp xúc... câu trên có nói kiếp trước hai người chưa từng gặp nhau, mà nữ chính lại có tính cách thánh mẫu. *Cái tính cách quỷ gì vậy?**

Nữ chính khá dễ nói chuyện, nhưng không ngốc đâu nha các đồng chí, câu chuyện vừa mới bắt đầu, sau này còn xảy ra nhiều chuyện càng kỳ lạ, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Mặt khác, nếu Cừ Chiêu dễ bị thay đổi như vậy, thế thì cũng quá đơn giản rồi.

Đừng nên dễ dàng tin tưởng vào câu nói của tên biến thái.

Giúp đỡ trong miệng Tuế Hòa nói là cha cô sẽ giúp đỡ Cừ Chiêu đến khi tốt nghiệp cấp 3.

Còn nói không phải bố thí, còn nói không phải đồng cảm. Cừ Chiêu cúi đầu, ghê tởm trong dạ dày trào lên, nhưng lúc ngẩng đầu, hốc mắt hấn rưng rưng nước mắt, hấn nói: "Cảm ơn cậu."

Không nên ôm hy vọng xa vời.

Hóa ra Tuế Hòa và những người đó cũng không khác gì nhau, hấn chỉ cần lấy ra những lời dối trá nói với bọn người đó để đáp lại cô là được rồi.

Muốn để hấn lòng mang ơn? Nằm mơ!

Sau khi xuống vòng đu quay, hành trình một ngày này của bọn họ cũng đi tới kết thúc.

Cừ Chiêu và Tuế Hòa đi về phía cổng, lúc sắp rời khỏi công viên giải trí, Cừ Chiêu đột nhiên nói: "Cậu có thể cho tôi vé vào cửa không?"

"Sao thế?" Tuế Hòa vừa hỏi vừa đưa vé vào cổng công viên giải trí cho hấn.

Cừ Chiêu ngượng ngùng cười: "Đây là lần đầu tiên chúng ta tới chơi, tôi muốn lưu giữ nó."

Tuế Hòa mềm lòng, cô cũng không biết đôi mắt mình đang nhìn Cừ Chiêu chứa bao nhiêu dịu dàng.

"Sau này chúng ta có thể thường xuyên tới chơi."

"Một lời đã định?" Cừ Chiêu vươn ngón út ra.

Tuế Hòa vươn tay cùng hấn ngoéo tay, "Một lời đã định."

...

Không biết Tuế Hòa nói với cha cô thế nào, Cừ Chiêu chưa từng thấy người nhà cô, chỉ thấy một tấm thẻ.

Tấm thẻ này là Tuế Hòa đưa cho hấn.

Nói cách khác, bên ngoài nhìn vào, người giúp đỡ Cừ Chiêu là Tuế Hòa, sẽ không ai miệt mài tìm hiểu người sau lưng giúp đỡ Cừ Chiêu là Tuế Tử Đình cha của Tuế Hòa.

Cừ Chiêu không ý kiến gì về chuyện này. Hấn là người được hưởng lợi từ người giàu, không có quyền lựa chọn ai tới giúp đỡ mình.

"Tuế Hòa."

Cừ Chiêu gọi Tuế Hòa lại khi cô đang muốn đưa hấn về nhà, "Tôi có thể không về nhà không?"

"Vì sao?"

"Nơi đó không phải nhà của tôi."

Cừ Chiêu là bị ném bên ven đường, được cha nuôi hiện tại phát hiện khi đang làm việc.

Người cha nuôi này của hắn không có năng lực gì, nhặt Cừ Chiêu cũng chỉ vì muốn tìm con trai kế thừa hương khói mà đúng lúc xuất hiện một đứa bé trước cửa.

Ông ta là người có tính cách rất tùy tiện.

Lúc đi lấy tên cho Cừ Chiêu, ông ta cũng không biết nhiều chữ, trực tiếp ném tấm thẻ trong túi tiền của Cừ Chiêu cho nhân viên, "Cái này." Dù sao ông ta cũng sẽ không gọi tên Cừ Chiêu, gọi thẳng nhãi ranh là được rồi.

Nói ông ta không có năng lực cũng không phải nói dối. Thu nhặt đồng nát để kiếm sống nhưng ông ta lại cố tình thích đánh cờ bạc, ngày nào thắng lớn sẽ *xuân thu đại mộng*(1). Ngày nào thua hết tiền, Cừ Chiêu sẽ thành nơi ông ta trút giận.

(1) Xuân thu đại mộng: Những suy nghĩ không thực tế, vọng tưởng.

Hơn nữa ông ta sẽ chọn nơi bạo hành Cừ Chiêu, chỉ đánh ở những nơi người khác không nhìn thấy, cũng không làm mặt Cừ Chiêu bị thương.

Từ ngày hiểu chuyện tới nay, Cừ Chiêu đã không dùng họ của cha nuôi.

Hiện tại có cơ hội rời đi, sao Cừ Chiêu có thể bỏ qua.

Tuế Hòa nhớ mang máng chuyện Cừ Chiêu được nhận nuôi, cô cũng muốn đưa Cừ Chiêu tới bên người, như vậy càng tiện.

Nhưng Tuế Sơ sẽ không đồng ý. Tuế Sơ là anh trai Tuế Hòa.

"Như vậy đi, tớ sẽ thuê căn hộ gần trường học cho cậu, rồi tìm thêm một người tới chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho cậu, được không?"

Cừ Chiêu phát hiện dự vọng của bản thân thật giống cái động không đáy, lòng tham không đáy.

Hắn muốn Tuế Hòa tới quan tâm mình. Sau đó kéo cô xuống vực thẳm, cùng hắn sa đọa.

"Không cần, không cần, tôi ở một mình không sao đâu." Cừ Chiêu nghe thấy hắn nói như vậy.

"Nhưng trước đó, chúng ta có cần phải nói một tiếng với cha cậu không..."

"Không cần!" Cừ Chiêu trở nên kích động, hắn run rẩy, "Tôi không muốn gặp lại ông ta!"

Tuế Hòa vội vàng trấn an cảm xúc của hắn, nói: "Được được, cậu không cần đi gặp ông ấy."

Lúc này Cừ Chiêu mới bình tĩnh lại.

Đến lúc đó sẽ nhờ ba ba tìm người giải quyết đi. Tuế Hòa uể oải nghĩ.

Có thể mượn tay người khác thoát khỏi con quái vật cha nuôi kia, Cừ Chiêu hưng phấn đến nổi máu trong người sôi trào.

Hắn dựa vào bả vai Tuế Hòa, cười xảo quyết.

*

Mọi người ở Gia Vinh đều cảm nhận được Cừ Chiêu thay đổi.

Hắn trở nên tự tin, sạch sẽ, thậm chí là đẹp. Càng quan trọng hơn là, người đứng bên hắn là Tuế Hòa.

Có Tuế Hòa, mọi người rất nhanh tiếp nhận Cừ Chiêu thay đổi... hắn nên có thay đổi, cũng chắc chắn có chỗ nào đó hơn người.

Bằng không sao Tuế Hòa sẽ làm bạn với hắn?

Chuyện này giống như một bước lên trời, cho dù không thấy nhiều ở Gia Vinh, tất cả mọi người khen Tuế Hòa xinh đẹp lương thiện, tất cả mọi người nói Cừ Chiêu là vận cứt chó. Chẳng sợ trong lòng bọn họ sẽ coi thường loại chuyện này nhưng ngoài miệng vẫn sẽ nói vài câu khách sáo quan tâm.

Dần dần, bọn họ sẽ chủ động đến gần Cừ Chiêu. Rốt cuộc thân phận không giống, giá trị con người cũng sẽ thay đổi.

Nhưng Cừ Chiêu không muốn tốn tâm tư nói chuyện với bọn họ.

Hắn chỉ muốn cùng Tuế Hòa ở bên nhau.

Đang lấy lòng một người hữu dụng, hắn cần gì phải để ý đến những người và đồ vật vô dụng?

Bất cứ thứ gì cũng sẽ để lại dấu vết khi thời gian trôi đi, mặt nạ trên gương mặt cũng vậy.

Nó ngày càng dày hơn.

Mà Cừ Chiêu lại giống như không phát hiện, cứ như vậy đeo mặt nạ nặng trĩu tới khi tốt nghiệp cấp 3.

— — — —

Tuế Hòa: Gọi tớ là ba ba đi.

Cừ Chiêu: A, người phụ nữ giả dối.

*Đúng là Tuế Hòa coi Cừ Chiêu như con trai mình.
(Nhưng dù lớn cũng không có tâm lý gánh nặng tuổi tác, chuyện này chỉ là tạm thời. Sau khi trọng sinh Tuế Hòa sẽ hòa nhập vào cuộc sống của mình, khi đó cô chỉ*

bao nhiêu tuổi chứ, sẽ không có kiểu lý lẽ tôi sống nhiều năm hơn Cừ Chiêu thì ra về tôi đây hơn người.

Theo quan điểm của tôi, tâm lý con người sẽ chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh, thời gian chỉ là xúc tác. Nếu cô ấy quay về trước kia, vậy thì cô ấy sẽ phải chậm rãi thích ứng tuổi tác mới.

Ngẫm mà xem, xung quanh đều là học sinh, không muốn trẻ lại cũng không được.)

*...Trên đây chỉ là lời biện minh kém cỏi cho trọng sinh quay về tuổi tác cũ của tôi mà thôi. *ôm quyền**

Aiz, mỗi một chương truyện này tôi đều giải thích rất nhiều, như vậy quá mệt mỏi, sau này sẽ không giải thích nữa. Rất nhiều nghi hoặc đều sẽ có giải đáp, từ từ đọc sẽ rõ.

Nhưng có chuyện này vẫn muốn nói ra, cảm ơn mọi người đã đọc.

Sau ngày kết thúc kì thi đại học, bầu trời quang đãng.

Tuế Hòa còn chưa mở mắt đã nhận được cuộc gọi của Cừ Chiêu.

"Tuế Hòa, cậu dậy chưa?"

Khi người ta không tỉnh táo, giọng nói như cách một lớp vải.

Lúc Cừ Chiêu nghe thanh âm này của Tuế Hòa cảm thấy thật sự mê người, cô dùng chân kẹp gối ôm, "Ừ."

Vừa nghe liền biết chưa tỉnh ngủ, Cừ Chiêu cười khẽ một tiếng, "Hôm nay có liên hoan, đừng quên."

"Sẽ không quên."

Ném điện thoại qua một bên, Tuế Hòa xoay người xuống giường vén rèm cửa sổ ra, căn phòng tối tăm đón ánh mặt trời vào, cô dờn tầm mắt, nhìn bản thân trong gương.

Dường như thay đổi rất nhiều, lại dường như không hề thay đổi.

Đời trước thế nào, đời này cô vẫn vậy.

Cô không khát vọng điều gì, chỉ mong mọi thứ vẫn như cũ, chỉ muốn Cừ Chiêu trở nên tốt hơn. Thấy mọi chuyện đều đi theo hướng phán đoán của mình, cô rất hưởng thụ cuộc sống này... hơn cả việc được sống thêm nhiều năm thanh xuân hơn người khác.

Tuế Hòa rửa mặt xong, thay đồ ngủ xuống tầng ăn sáng, không nghĩ tới sẽ thấy Tuế Sơ đang ngồi bên bàn ăn.

"Anh?" Tuế Hòa ngạc nhiên, "Sao anh còn ở nhà?"

"Đến đây ăn bữa sáng."

Vừa xé bánh mì nướng, Tuế Hòa để Tuế Sơ rót cho cô một ly sữa bò, "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao?"

Tuế Sơ là người cuồng công việc, ai cũng biết.

"Không." Tuế Sơ khép tờ báo lại, "Hôm nay phải đến sân bay đón khách, giữa trưa đi."

"Anh thuận đường với em đó."

"Đi đâu?"

Tuế Hòa nói tên địa chỉ, Tuế Sơ nhú mào: "Sao em lại muốn đi tìm cậu ta?"

"Cái gì lại muốn? Lớp tổ chức liên hoan, em tìm Cừ Chiêu đi cùng thôi mà."

Tuế Sơ không thích Cừ Chiêu, Tuế Hòa thấy từ lâu nên không trách, cô uống ly sữa bò, "Thế rốt cuộc anh có đưa đi không?"

"Đưa."

Biết ngay mà.

Tuế Hòa xé bánh mì nướng đặt trong bát của Tuế Sơ, cười tủm tỉm: "Phần thưởng."

...

Lái xe đến trước cửa tiểu khu của Cừ Chiêu, Tuế Hòa cởi đai dây an toàn, "Cảm ơn anh trai."

Tuế Sơ liếc cô: "Nhanh xuống xe đi."

"Anh lái xe cẩn thận nhé."

Tuế Hòa đã quen Tuế Sơ mặt than, cô xuống xe, tránh ra vài bước, quay đầu lại, xe vẫn chưa đi.

Cô phất tay: "Đi đi, đi đi!"

Tuế Sơ thu ánh mắt lại, lắc đầu thờ dài nói: "Con bé xấu xa."

Cũng không biết vì sao tốt với thằng nhóc Cừ Chiêu tính khí quái gở kia đến thế nữa.

Chờ xe rời đi, Tuế Hòa đi vào tiểu khu, những bảo vệ trước cửa đều biết cô là ai, lúc cô đi ngang qua còn cho cô một viên kẹo sữa: "Cho cháu ăn này."

Tuế Hòa cong đuôi mắt: "Cảm ơn."

Trong tay cầm kẹo sữa, Tuế Hòa ấn chuông cửa.

Chưa tới hai giây cửa được mở ra, mặt Cừ Chiêu ló ra, "Sao lại không mang chìa khóa?"

Tuế Hòa có chìa khóa căn hộ này.

Cách nói câu này, không khác câu Tuế Sơ nói lắm.

Thuận tay đưa kẹo sữa cho Cừ Chiêu, Tuế Hòa đổi giày, "Cố ý, sợ vào bất ngờ khiến cậu hoảng hốt."

Cừ Chiêu đóng cửa lại, đi vào phòng bếp lấy dưa hấu cho cô, thuận miệng nói: "Tôi còn cái gì mà cậu không biết?"

"Cái này khó nói." Tuế Hòa lật xem qua mấy cuốn tạp chí trên bàn trà, không thú vị, nhìn về phía bóng dáng bận rộn trong phòng bếp.

6 năm, cậu thiếu niên từ 1m5 cao đến 1m85, cậu thiếu niên da vàng như vảy nến đã trở nên hồng hào khỏe mạnh. Càng trưởng thành hơn đáng về Cừ Chiêu trong trí nhớ của Tuế Hòa, hoặc là nói còn đẹp hơn nhiều.

Nghĩ đến sống và trưởng thành trong môi trường lành mạnh thật sự rất quan trọng.

Dịu dàng kiên nhẫn, lạc quan hướng về phía trước, không hề có xu hướng hư hỏng.

Ở bên ngoài, có rất nhiều người theo đuổi Cừ Chiêu, nhận được nhiều lời khen ngợi, tình trạng bị xa lánh năm đó không xảy ra nữa.

Tâm sinh lý của Cừ Chiêu hoàn toàn khỏe mạnh mà lớn

lên. Tuế Hòa cũng có cảm giác tự hào.

Có lẽ nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành rồi... tuy rằng cô chỉ cung cấp nhu cầu về vật chất, nhưng đây cũng là thứ duy nhất cô có thể cho.

Dưa hấu đã cắt xong, Tuế Hòa cầm một miếng ăn, ngọt mọng nước giải khát ngày hè, cô lại cầm một miếng khác, "Mấy giờ đi?"

Bây giờ mới hơn 1 giờ, Cừ Chiêu nói: "Một tiếng nữa."

Đi ăn cơm xong sẽ đi hát.

"Ăn rồi mới đến đây?"

Tuế Hòa gật đầu, "Cậu ăn chưa?"

Cừ Chiêu ngây thơ lắc đầu nói: "Chưa."

"Đoán được." Tuế Hòa tốt bụng đứng dậy, "Tớ sẽ làm cơm chiên trứng nhé, không cho phép nói chán ăn."

Cừ Chiêu nhướn mày, "Tôi sẽ ăn cơm chiên trứng."

Tuế Hòa quen thuộc đi vào phòng bếp, Cừ Chiêu không ngừng nhìn theo, lòng lấy làm lạ, 6 năm như một luôn tốt đẹp, là giả vờ quá giỏi hay bản tính đã vậy?

Hắn vẫn luôn âm thầm quan sát Tuế Hòa, ngẫu nhiên sẽ thử ném một viên đá nhỏ vào hang sâu, nhưng chưa

từng có được kết quả như mong muốn.

Tuế Hòa giống như máy móc không có cảm tình, cô giải quyết vấn đề chu đáo, luôn tràn đầy sức sống, đối với ai cũng tốt, giống như trong mắt cô mọi người đều bình đẳng.

Trước kia hần còn hoài nghi nguyên nhân Tuế Hòa đối tốt với hần, sau này mới biết, cô đối với ai cũng như vậy.

Chính mình không phải là người đặc biệt gì. Cừ Chiêu cũng không cảm thấy mất mát, chỉ cảm thấy thú vị.

Hần thích khống chế cảm xúc của người khác, mà Tuế Hòa, lại chưa từng chui vào vòng khống chế của hần.

Cô là con mồi hoàn mỹ nhất, cũng là con mồi có tính khiêu chiến lớn nhất.

Khiến hần muốn liều mình chinh phục.

Nhưng chỉ mình Cừ Chiêu không nghĩ tới, trên đời này không có bữa tiệc nào mà không tàn.